

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/736/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213209548
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Marčeková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4213209548.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v právnej veci navrhovateľa: Intrum Justitia Debt Finance AG so sídlom Alpenstrasse 2, CH - 6300 Zug, Švajčiarsko, IČO: CHE-100.023.266, zast. JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Karadžičova 8, Bratislava, proti odporkyni: Q. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom J. X/XX, P., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne: Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA so sídlom Park Angelinum 2, Košice, IČO: 42 326 923, zast. Mgr. Petrom Masarovičom, advokátom so sídlom Park Angelinum 2, Košice, o zaplatenie 406,52 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 18. septembra 2014 č. k. 14C/127/2014-114, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne m e n í tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznáva.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa návrh zamietol, odporkyni náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania k rukám jeho právneho zástupcu titulom trov právneho zastúpenia sumu vo výške 75,84 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ustanoveniami § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a), b), § 3 ods. 1, 2, § 4 ods. 2 písm. h), k), § 4 ods. 3, § 8aa ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov a zistením, že medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporkyňou vznikol dňa 25. 09. 2008 záväzkovo-právny vzťah titulom zmluvy o úvere. Okrem toho mal za preukázané, že na základe predmetnej zmluvy bol odporkyni poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 1.327,76 eura, ktorý sa odporkyňa zaviazala splatiť právnemu predchodcovi navrhovateľa 36 mesačnými splátkami po 52,31 eura, pričom pre nepĺnenie zmluvných podmienok právny predchodca navrhovateľa dňa 04. 07. 2011 zmluvu o úvere vypovedal. Súd prvého stupňa, poskytujúc ochranu odporkyni ako spotrebiteľovi, preskúmal uzavretú zmluvu podľa ustanovení zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvného vzťahu z pohľadu, či zmluva obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti a zistil, že v posudzovanej zmluve absentuje údaj o ročnej úrokovej sadzbe, ako aj o hodnote priemernej RPMN. Súhrnné informácie o údajoch o novo-poskytnutých spotrebiteľských úveroch veriteľmi za 1. štvrtrok 2008 (ktorých súčasťou je prvýkrát priemerná hodnota RPMN) boli zverejnené na webovej stránke Ministerstva financií SR dňa 29. 04. 2008, teda povinnosť uvádzať údaj o priemernej hodnote RPMN v spotrebiteľských úveroch vznikla, počnúc dňom 29. 06. 2008. Preto súd prvého stupňa postupujúc podľa § 4 ods. 3 veta druhá zákona č. 258/2001 Z. z. považoval úver poskytnutý odporkyni právnym predchodcom navrhovateľa za bezúročný a bez poplatkov, čo znamenalo, že odporkyňa bola povinná zaplatiť navrhovateľovi titulom poskytnutého úveru sumu vo výške 1.327,75 eura. Nakoľko podľa predloženej platobnej histórie, ako i tvrdenia navrhovateľa,

odporkyňa titulom poskytnutého úveru uhradila sumu vyššiu než jej bola titulom úveru poskytnutá, súd prvého stupňa návrh zamietol. Vychádzajúc z výsledku konania konštatoval, že odporkyňa bola v konaní plne úspešným účastníkom. Odporkyňa si náhradu trov konania neuplatnila. Vedľajší účastník na strane odporkyne si náhradu trov konania v priebehu konania riadne a včas uplatnil, a preto preskúmal predložené vyčíslenia trov konania, aplikujúc vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov v časti uplatnenej náhrady trov právneho zastúpenia a dospel k záveru, že vedľajší účastník na strane odporkyne si náhradu trov konania vyčísľil v súlade s vyhláškou. Súd prvého stupňa tak priznal vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 75,84 eura (odmenu za 2 úkony právnej služby po 29,88 eura - prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd, 2 x režijný paušál po 8,04 eura /rok 2014/ a náhradu DPH). Odporkyňa súd náhradu trov konania nepriznal, keďže si túto neuplatnila. Priznanú náhradu trov konania zaviazal zaplatiť navrhovateľa k rukám právneho zástupcu vedľajšieho účastníka na strane odporkyne v zmysle § 149 ods. 1 OSP.

Rozsudok súdu prvého stupňa v časti náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne napadol v zákonnej lehote odvolaním navrhovateľ, žiadajúc, aby odvolací súd v zmysle ustanovenia § 220 OSP rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznáva. Poukázal pritom na to, že procesný kódex rozlišuje dva typy vedľajších účastníkov, ktorí môžu vystupovať v sporovom konaní. Zákon o ochrane spotrebiteľa predpokladá existenciu združení, ktoré sú založené na ochranu spotrebiteľa a jeho práv a v konaní na súde môžu byť účastníkom konania, ak sú takéto ciele hlavnou náplňou ich činnosti. Vychádzajúc z uvedeného považoval za zrejmé, že zákonodarcu mal v úmysle vytvoriť priestor na vstup subjektu, ktorý bude aktívne chrániť spotrebiteľov v tzv. spotrebiteľských súdnych sporoch. Navyše, zákonodarcu ich existenciu a činnosť podporil aj tým, že na základe § 25 Zákona o ochrane spotrebiteľa majú združenia na ochranu spotrebiteľa za splnenia daných podmienok právo uchádzať sa o poskytnutie príspevku od Ministerstva hospodárstva SR. Okrem toho zdôraznil, že dôvodom zamietnutia návrhu bolo, že súd prvého stupňa posúdil jeho nárok ako nedôvodný. Vychádzal pritom z ustanovenia zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Mal pritom za to, že v prípade spotrebiteľských zmlúv však s účinnosťou od 01. 05. 2014 právny poriadok určuje orgánu rozhodujúcemu o nároku, ktorý vyplýva zo spotrebiteľskej zmluvy, povinnosť prihliadať na prekážky pri uplatňovaní práva. Odporkyňa ako spotrebiteľka by dosiahla v konaní rovnaký úspech bez pričinenia vedľajšieho účastníka, a to práve z dôvodu povinnosti súdu ex offo prihliadnúť na prekážku pri uplatňovaní práva. Vedľajší účastník neuviedol žiadne iné skutočnosti, ani právne argumenty nad rámec tých, ktoré bol súd povinný zistiť sám z úradnej povinnosti, a ktoré by súd prvého stupňa v tomto konaní viedli k zamietnutiu návrhu. Následne poukázal na ustanovenie § 137, ako aj § 142 ods. 1 OSP a bol toho názoru, že v prípade rozhodovania o náhrade trov konania je potrebné prihliadať k všetkým okolnostiam prejednávanej veci, ktoré môžu mať vplyv na stanovenie povinnosti náhrady trov konania, ktoré boli účastníkmi vynaložené k účelnému uplatňovaniu alebo bráneniu práva. Úlohou súdu preto nebolo mechanicky rozhodnúť o náhrade trov konania podľa jeho výsledku, ale zvážiť, či neexistujú ďalšie rozhodujúce okolnosti majúce podstatný vplyv na priznanie alebo nepriznanie náhrady účelne vynaložených trov. Poukázal tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7M Cdo 1/2014 a mal za to, že bolo potrebné rozlišovať medzi právom na právnu pomoc a nárokom na náhradu trov konania za poskytnutú právnu pomoc. Otázkou účelnosti trov konania, najmä vo vzťahu k zastúpeniu účastníka konania advokátom v prípadoch hromadných a administratívne jednoduchých podaní sa vo viacerých nálezoch zaoberal aj Ústavný súd Českej republiky, ktorý dospel k rovnakému záveru o ich neúčelnosti a k súladu rozhodnutí súdov, ktoré v konaniach o nepriznaní náhrady trov konania práve z dôvodu ich neúčelnosti, náhradu trov konania účastníkovi nepriznali. Účelnosť vynaložených nákladov bola podmienkou priznania ich náhrady. Okrem toho bolo na mieste poukázať i na spôsob vstupu vedľajšieho účastníka do konania, ktorý bol neadresný, uskutočnený len oznámením o vstupe do konania so žiadosťou o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami, a to všetko bez akejkoľvek znalosti predmetu konania, len predpokladajúc podľa navrhovateľa, že sa jedná o spotrebiteľský spor, pričom neraz išlo dokonca o prípady právoplatne skončených sporov. Takáto neznalosť predmetu konania podľa neho neumožnila chápať záujem vedľajšieho účastníka na výsledku sporu, ak nemá základnú vedomosť o tom, aké právo a právo koho má ako subjekt na to zriadený chrániť. Navyše, obrana odporcov v jednotlivých konaniach spočívala v paušálnych úkonoch, ako napr. námietka premlčania nároku navrhovateľa bez akejkoľvek nadväznosti na postoj odporcu k plneniu, prípadne premlčaného dlhu, predstavujúceho naturálny obligačný záväzok a takisto neadresne, bez akejkoľvek špecifikácie konkrétneho prípadu, poukazovala na spotrebiteľský charakter veci s potrebou skúmania existencie neprijateľnej podmienky. Okrem toho bol v každom konaní zastúpený advokátom bez zreteľa

na právnu, či skutkovú náročnosť sporu. Zároveň dôvodil poukazom na uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2SŽi/10/2014, sp. zn. 6M Cdo 5/2013, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/465/2013, uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 8Co/207/2014 a uznesenie Okresného súdu Prešov sp. zn. 10C/123/2013. Záverom dodal, že nespochybňuje ústavné právo obsiahnuté v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, avšak toto právo na právne zastúpenie nie je právom na náhradu trov konania a v danom prípade s poukazom na argumenty nespĺňa ani svoju podstatu. Správnym procesným postupom mal súd prvého stupňa o trovách konania vo vzťahu medzi ním a vedľajším účastníkom rozhodnúť tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznáva.

K odvolaniu navrhovateľa sa písomne vyjadril vedľajší účastník na strane odporkyne, poukazujúc na to, že z jeho elektronického podania zo dňa 08. 08. 2014 vyplýva, že po oznámení vstupu do konania a oboznámení sa s predmetom konania, podal vo veci zastúpený právnym zástupcom kvalifikované vyjadrenie, kde poukázal na skutočnosť, že zmluva, z ktorej navrhovateľ uplatnil svoj nárok, nespĺňa náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere upravené v § 4 ods. 2 zákona č. 568/2007 Z. z. a žiadal, aby súd návrh zamietol a navrhovateľa zaviazal k náhrade trov konania. Súd prvého stupňa sa na základe vykonaného dokazovania stotožnil s jeho právnou argumentáciou a návrh zamietol. Samotný navrhovateľ nenapadol odvolaním výrok rozsudku, ktorým súd návrh zamietol, čím de facto potvrdil účelnosť vstupu vedľajšieho účastníka do konania na strane odporkyne, keď bol jednoznačne dosiahnutý cieľ jeho vstupu do konania. Navyše, mal za to, že v zmysle § 93 ods. 4 OSP má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník konania, teda aj v súlade s § 24 a § 25 ods. 1 OSP, realizujúc tak ústavné právo na právnu pomoc pred súdmi. Poukázal pritom na uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/219/2012, ako aj § 16 ods. 1 zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii v platnom znení. Čo sa týkalo právnej hodnoty jeho vstupu, poukázal na skutočnosť, že má vedomosť o viacerých sporoch, kde súdy neprihliadali na neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách ex offi, ani na premlčanie v dikcii § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. a svojimi rozhodnutiami zaviazali odporcov plniť v celom rozsahu aj napriek tomu, že časť, resp. celý žalobou uplatnený nárok sa opieral o neprijateľné zmluvné podmienky, resp. premlčané nároky zo spotrebiteľských zmlúv a priaznivejší výsledok v súdnom spore bol z pohľadu spotrebiteľa dosiahnutý aj procesnou intervenciou vedľajšieho účastníka na jeho strane. V tejto súvislosti dal do pozornosti rozsudky okresných súdov. Okrem toho uviedol, že navrhovateľ v zastúpení svojho advokáta si v tomto konaní uplatnil už v samotnom návrhu nárok na náhradu trov právneho zastúpenia a pokladal vyčíslenú náhradu svojich trov za odôvodnenú a to aj napriek tomu, že jeho návrh bol jedným z mnohých jeho totožných návrhov, ktoré majú formulárový charakter. Naopak, jeho právny zástupca musel podrobne návrh, ako aj jeho prílohy preštudovať, posúdiť a následne podať v tejto konkrétnej veci kvalifikované vyjadrenie, ktoré splnilo svoj účel ochrany spotrebiteľa, keďže návrh bol súdom zamietnutý. Jeho podanie nebolo všeobecné, nemalo formulárový charakter, ale konkrétne a individuálne sa vyjadril k návrhu navrhovateľa. Zdôraznil, že svojou činnosťou napĺňa ciele politiky EÚ v oblasti ochrany práv spotrebiteľov a v zmysle rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-279/09 združenie na ochranu spotrebiteľa má právo na advokáta, ako aj na náhradu trov konania. Na podporu svojich tvrdení poukázal na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. II. ÚS 2257/08, uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/5/2013, sp. zn. 2CO/15/2014, ako aj upriamil pozornosť k rozhodnutiu Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Beian vs. Rumunsko. Nadväzujúc na uvedené považoval rozsudok súdu prvého stupňa v časti napadnutého výroku o trovách konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne za rozhodnutie, ktoré vychádza zo správneho skutkového a právneho posúdenia veci, a preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti, ktorej sa týka odvolanie navrhovateľa potvrdil a zároveň navrhovateľa zaviazal nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy odvolacieho konania v sume 22,98 eura.

Krajský súd v Nitre ako odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa náhrady trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporkyne podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutom výroku je potrebné podľa § 220 OSP zmeniť a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania nepriznať.

Z obsahu spisu vyplýva, že navrhovateľ sa podaným návrhom proti odporkyne domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by jej súd uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 406,52 eura s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe zmluvy o úvere zo dňa 25. 09. 2008 bol odporkyne poskytnutý úver vo výške 1.327,75 eura splatný v 36 mesačných splátkach vo výške 52,31 eura. Odporkyňa následne porušila ustanovenia bodu 4.17 všeobecných obchodných podmienok zmluvy o úvere, podľa ktorých bola povinná mesačné splátky splácať v stanovenej výške podľa

splátkového kalendára a tento splátkový kalendár dodržiavať. Nakoľko odporkyňa si neplnila riadne svoje povinnosti, spoločnosť GE MONEY, a. s. (predchodca navrhovateľa) vypovedala zmluvu dňa 04. 07. 2011. Odporkyňa svoju pohľadávku neuhradila ani čiastočne, a preto táto ku dňu podania návrhu na vydanie platobného rozkazu predstavovala sumu 406,52 eura s príslušenstvom.

Podaním zo dňa 16. 04. 2014 oznámil vstup do konania vedľajší účastník - Združenie na ochranu spotrebiteľov OBRANA, žiadajúc o doručenie návrhu na začatie konania s prílohami, ako aj o priznanie trov konania. Následne súd prvého stupňa zaslal účastníkom konania oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania. Okrem toho v konaní došlo k zmene účastníka na strane navrhovateľa a to uznesením zo dňa 24. júna 2014 č. k. 14C/127/2014-74. Spolu s týmto uznesením súd prvého stupňa zaslal vedľajšiemu účastníkovi návrh spolu s prílohami. Podaním zo dňa 16. 07. 2014 navrhovateľ vyjadril nesúhlas so vstupom vedľajšieho účastníka do konania na strane odporkyne, v dôsledku čoho súd prvého stupňa uznesením zo dňa 12. augusta 2014 č. k. 14C/127/2014-90 pripustil vstup Združenia na ochranu spotrebiteľov OBRANA so sídlom Park Angelinum 2, Košice, IČO: 42 326 923 do konania ako vedľajšieho účastníka na strane odporkyne. Podaním zo dňa 08. 08. 2014 vedľajší účastník, zastúpený právnym zástupcom, zaslal súdu prvého stupňa vyjadrenie vo veci a ospravedlnenie neúčasti na pojednávaní. S poukazom na príslušné ustanovenia namietal, že úver je bezúročný a bez poplatkov, a preto navrhol návrh zamietnuť. Okrem toho zaslal aj všeobecné plnomocenstvo. Súd prvého stupňa následne na pojednávaní rozhodol napadnutým rozsudkom tak, že návrh zamietol, odporkyni náhradu trov konania nepriznal a navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov konania k rukám jeho právneho zástupcu titulom trov právneho zastúpenia sumu vo výške 75,84 eura do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Podľa § 137 OSP trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena notára za vykonávané úkony súdneho komisára a jeho hotové výdavky, náhrada výdavkov právnickej osoby, ktorá je oprávnená zastupovať v konaní podľa osobitného predpisu, odmena správcu dedičstva a jeho hotové výdavky, tlmočné a odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát.

Podľa § 142 ods. 1 OSP účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Občiansky súdny poriadok v ustanoveniach § 142 až 150 ustanovuje pravidlá pre rozhodovanie súdu o náhrade trov konania. Pre všetky prípady rozhodovania súdu o náhrade trov konania platí zásada, podľa ktorej môže byť účastníkovi konania priznaná náhrada len tých trov, ktoré boli potrebné na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva (teda nie všetky náklady majúce povahu trov konania). V prípade rozhodovania o náhrade trov konania pri plnom úspechu vo veci je táto zásada výslovne uvedená v § 142 ods. 1 OSP. Pojem „účelnosť“ použitý v tomto ustanovení treba chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, resp. pred nákladmi nadbytočnými, či nadmernými.

Pri posudzovaní účelnosti nákladov vynaložených na právne zastúpenie treba dôsledne rozlišovať, či právne zastúpenie advokátom je využitím ústavne zaručeného práva na právnu pomoc, alebo či sa jedná skôr o zneužitie tohto práva na úkor protistrany (napr. zastúpenie v celkom banálnej veci, opakované zastúpenie v tzv. hromadných - skutkovo a právne takmer totožných veciach, alebo zrejme snaha zvýšiť náklady konania protistrane (viď nález Ústavného súdu Českej republiky z 25. 3. 2014 sp. zn. I. ÚS 3819/13 dostupný na www.concourt.cz).

Zásada účelnosti trov potrebných na uplatnenie alebo bránenie práva je vyvoditeľná zo všeobecných zásad efektivity a spravodlivosti občianskeho súdneho konania ako celku a z ústavnoprávneho princípu proporcionality, chrániaceho primeranosť ako hodnotu právneho štátu. Primeranosť súvisí s rozumnosťou v práve, ktorá je chápaná ako vyhľadávanie praktickej rovnováhy v rámci aplikácie práva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 19. marca 2014 sp. zn. 6 MCdo 5/2013 vyslovil záver, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v tzv. hromadných (skutkovo a právne takmer totožných) veciach, kde sa obsah jednotlivých podaní, vyhotovených advokátom, mení len o aktualizáciu a individualizáciu tej - ktorej veci, nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde.

Z obsahu spisu v predmetnej veci bolo zrejmé, že vedľajší účastník zastúpený advokátom hromadne vstúpil do porovnateľných vecí, pričom v písomnom vyjadrení poukázal na to, že ide o spotrebiteľský vzťah a namietal náležitosti zmluvy, ako aj sa vyjadril k postúpeniu pohľadávky. Napriek tomu, že vedľajší účastník v predmetnej právnej veci nepodal formulárové vyjadrenie, odvolací súd mal za to, že trovy konania vzniknuté zastupovaním advokátom v predmetnej veci nemožno považovať za trovy nevyhnutne (účelne) vynaložené na riadne uplatnenie alebo bránenie práva na súde a to z dôvodu, že na skutočnosti, namietané vedľajším účastníkom, je povinný súd prihliadať z úradnej moci, a preto bolo nadbytočné, aby ich namietal aj vedľajší účastník, zastúpený právnym zástupcom. Na zdôraznenie správnosti svojho záveru prihliadol aj na skutočnosť, že najskôr do konania vstúpil vedľajší účastník, nezastúpený právnym zástupcom a po doručení návrhu spolu s prílohami zaslal vedľajší účastník, zastúpený právnym zástupcom, ďalší vstup do konania spolu s vyjadrením vo veci a ospravedlnením neúčasti na pojednávaní, ako aj na ostatných pojednávaniach, dôvodiac hospodárnosťou konania. S poukazom na uvedené, ako aj skutočnosť, že pri spotrebiteľských sporoch sám súd poskytuje zvýšenú ochranu spotrebiteľom, sa zastúpenie vedľajšieho účastníka advokátom vo veciach, ktoré spolu napĺňajú charakteristiku tzv. hromadných vecí, javí ako odporujúce rozumnosti, a teda ako zneužitie práva na právnu ochranu. To všetko má za následok povinnosť odvolacieho súdu konštatovať neúčelnosť nákladov vynaložených na právne zastúpenie, a teda ich nepriznanie účastníkovi, ktorý by inak na ich náhradu mal právo. Vedľajší účastník by svoju úlohu, spočívajúcu v pomoci odporcom v postavení spotrebiteľa, mohol efektívne splniť aj bez vynaloženia nadbytočných nákladov na právne zastupovanie v každej skutkovo a právne takmer totožnej veci. Požiadavke rozumnosti by zodpovedal napríklad taký jeho postup, ktorým by si vyžiadal právnu službu len na vyhotovenie formulárového podania, ktoré by potom sám, či už v postavení vedľajšieho účastníka alebo zástupcu, použil v súdnom konaní vo všetkých porovnateľných veciach. Výnimku netvorí ani namietanie náležitosti spotrebiteľskej zmluvy. Navyiac, vychádzajúc z účelu založenia združenia, odvolací súd mal za to, že združenie by malo byť spôsobilé poskytnúť základnú ochranu spotrebiteľom aj bez účasti právneho zástupcu, napr. preskúmať náležitosti zmluvy, vzniesť námietku premlčania a pod. Z uvedených dôvodov, ako aj oboznámiac sa s uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, týkajúcimi sa trov vedľajšieho účastníka, najmä uznesením z 19. marca 2014 sp. zn. 6 M Cdo 5/2013 a uznesením z 20. júna 2014 sp. zn. 6 M Cdo 9/2013, vydanými v dôsledku nejednotnosti rozhodovania okresných a krajských súdov o otázke účelnosti trov právneho zastúpenia za účelom zjednotenia ich názorov a to na podnet vedľajšieho účastníka, odvolací súd sa stotožnil so závermi navrhovateľa, že v danej veci nešlo zo strany vedľajšieho účastníka o účelne vynaložené trovy konania a rozhodnutie súdu prvého stupňa v napadnutej časti, týkajúcej sa výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, podľa § 220 OSP zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne nepriznal náhradu trov konania. Uvedený právny názor odvolací súd považuje za súladný aj s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 OSP a napriek úspechu navrhovateľa v odvolacom konaní odvolací súd o trovách konania rozhodol tak, že navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože si ich nežiadal a iné trovy konania mu v odvolacom konaní nevznikli.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.